

λοίο χρωστό τη ζωή μου και το πέν...

Με λαχτάρα
ΡΑ-ΥΜΟΝΔΟΣ, ύποκόμης ντε Λαφρεναςί.

"Ένα μούγκρισμα άνεκλάλητης χαράς κι' αγαλλιάσεως, μά κι' άνεκλάλητης πίκρας κι' απογοητεύσεως, ξεπηδάει απ' τὰ βραβουλά, αδύναμα στήθη του σεβαστού γέρου.

—Θεέ μου, είνε δυνατόν; θογγάει με έκσταση και φρίκη υπερδεμένες. Ζητὸ ἀγαπημένο μου παιδί;... Δὲν πέθανε;... Ψέμμα είνε αὐτός ὁ ἐφιόλητος τοῦ χαμοῦ του;... Μὰ καὶ τί βουρκοῦ, Θεέ μου!... Τί θεάματα καταδικάστηκαν τὰ μάτια μου νὰ ἀντικρύσουν, κι' ἀπὸ τί φριχτές κι' οϊκτρές ἀπάτες ἦ ἀμοιρη καρδιά μου νὰ πικραθῇ!...

Μὲ βιαστικὴ λαχτάρα ὁ γέρο-κόμης ζητάει τώρα τὸ παλτό του, τὸ καπέλλο του καὶ τὸ μπαστούνι του, καὶ μὲ νεανικὴ σθελα τὰς ἀπιδείξει ὅτι ἔνα ἀμάξι, ξεφωτισμένος βραχνὰ καὶ πλεγμένα:

—Πλάτ'ε 'Ιταλίας... Καφενεῖο «'Ιπποδρομίου»!

Θέλει νὰ φτάσῃ πρότως κοντὰ στὸν ζωντανὸ γιό του, πρὶν πάει ἡ Ζοεφίνα γλυκαμένη ἀπ' τὰ πηνήνια χιλιόφραγκα...

Μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας εἰν' ἐκεῖ.

Πνιχτὴ ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ καφενεῖου. Ἄραιοι οἱ πελάτες. Μονάχα ὅτι ἕνα τραπεζάκι κάθονται τρεῖς μαζὺ, ἕνας πού φαίνεται μεσόκοπος μὲ τὰ γκριζόμαυρα μαλλιά του καὶ δύο ἄλλοι νεαροί. Μὰ τὰ γέλια, τὰ ἀστεία, καὶ τὰ χαγανίσματα καὶ τῶν τριῶν βγαίνουν διαυγῆ, σάν ἀπ' τὸ ἴδιο νεανικὸ λαρύγγι...

—Ἐ, ζητοῦμε τέταρτον γιὰ πόκερ! ἀκούγεται ξεφνικὰ ἡ φωνὴ τοῦ παραδόξου μεσόκοπου.

Δυὸ-τρεις-τέσσαρες πελάτες, καθισμένοι χωριστὰ σὲ μοναχικά τραπεζάκια, στρέφουν τὰ κεφάλια τους, μὰ δὲν κουνιούνται.

Μόνον ἕνας γέρος μὲ ἀρχοντικὸ παρρυσιαστικὸ, πού μόλις μπῆκε τῆ στιγμῆ ἐκεῖνη στὸ καφενεῖο, ἀνατριχιάζει στὸ ἄκουσμα αὐτῆς τῆς φωνῆς. Τρέμει συγκορμος, καὶ κατευθύνεται κατόπι μὲ λυγισμένα γόνατα πρὸς τὰ κεί.

—Μὲ θέλετε γιὰ τέταρτον, ἐμένα; μουρμουρίζει ἀχνὰ, κυττώντας βαθεῖα στὰ μάτια τὸν μεσόκοπο.

—Καθῆστε, κύριέ μου! λέει ἐκεῖνος μὲ τὴ βουβὴ συγκατάθεισά καὶ τῶν ἄλλων δυῶ, καὶ δείχνει μὴ καρέκλα στὸ γέρο.

Ἐκεῖνος κάθεται. Ἀπλώνει τὰ ξεραγκιανὰ χέρια του νὰ πάρῃ τὴν τράπουλα, μὴν παύοντας ὡστόσο νὰ κυττάξῃ μὲ ἐπιμονὴ τὸν συνομιλητὴ του, μὰ ἐκεῖνος μένει σάν ἀπόληκτος ἔξαρνα. Γέρονι μὲ ἀνέκφραστὴ λαχτάρα τὸ κορμὶ του πρὸς τὰ ἔμπροσ, κυττάζει μὲ φρικτὴ τὸ πρόσωπο τοῦ σεβαστοῦ γέρου, καὶ ξεφωνίζει ὑπόκωφα:

—Πατέρα!... Ἐσεῖς ἐδῶ;...

—Ἀργήσατε νὰ μὲ γνωρίσετε, ὑποκόμη! τραυλίζει ὁ κόμης ντε Λαφρεναςί, μὲ φαινομενικὴ ψυχρότητα καὶ μὲ κρυφὸ σπαραγμό. Δὲν είνε βέβαια σφῶμα μου, ἐν ὁ πατρικός μου πόνος μὲ γέρασε κατὰ εἴκοσι χρόνια καὶ μ' ἔκανε ἀγνώριστον!

—Πατέρα! Ξαναουρλιάζει μὲ φρίκη καὶ τύψη ὁ νέος, πετώντας τὴν ψευτικὴν περρούκα του καὶ γονατίζοντας μπρὸς στὸν δακρύρροχο πρσθύτη.

Ὁ κόμης διατάζει λίγο. Μὰ ὕστερα λυγίζει, καὶ τὰ δάχτυλά του χώνονται σπασμωδικὰ στὰ μαλλιά τοῦ γιου τοῦ καὶ τὸν χαϊδεύουν μὲ βουβὴ στοργή. Τὰ δάκρυά του κυλοῦν ἄφροντα στὸ κεφάλι τοῦ νέου, καὶ τὰ δάκρυα ἐκεῖνου βρέχουν τὰ ἰσχνὰ γόνατα τοῦ πατέρα του.

Σηκώνει τὸ κεφάλι του ὁ κόμης; ἐπιτέλους, κι' ἀντικρύζει ἄδειο τὸ τραπεζάκι ἀπ' τοὺς ἄλλους. Ἡ ντροπὴ κι' ὁ σεβασμός τοὺς εἶχε φυγαδεύσει. Σηκώνει κι' ὁ γιός τὸ κεφάλι, κι' ἀντικρύζει στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας μὲ κλονισμένη νῆα μὲ ἀναιδὴ φυσιογνωμία νὰ παρακολουθῇ τὴ σκηνὴ αὐτὴ περιέργω κι' εἰρωνικά: Εἶνε ἡ Ζοεφίνα!

Σηκώνεται ὀρθὸς ὁ νέος καὶ τῆς στρέφει τὴ ράχι, μὲ περιφρόνησι. Σκύβει ὕστερα μὲ εὐλαδικὴ στοργή, βοηθαί τὸν πατέρα του νὰ σηκωθῇ, τὸν κρατᾷ ἀπ' τὸ μπράτσο σάν κάτι τὸ Ἅγιο καὶ Ἱερό, βοηθαί τὰ κλονισμένα βήματά του πρὸς τὴν πόρτα, καὶ τοῦ μουρμουρίζει μὲ τύψη πικρὴ καὶ μὲ κόμπο στον λαρύγγι:

—Πάμε, πατέρα... Πέθανα πραγματικά... Δὲν σὲ γέλασα... Μὰ τώρα ἀναστήθηκα ἀλλοιότικος, καὶ δὲν θὰ λείψω πειὰ ἀπ' τὸ πλευρὸ σου... Ναι, πέθανα γιὰ ἄλλους πειὰ, μὰ ἀναστήθηκα γιὰ σένα μόνον, πατέρ μου!...

ΑΠ' ΤΑ ΛΟΝΔΡΕΖΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

"Ένας νέος ρωτᾷ τὴν καλὴ του:

—"Ἄν σ' ἀρπάζω τώρα δὰ στὴν ἀγκαλιά μου καὶ σὲ φιλοῦσα,

τι θάκανες;

—Θὰ ξεφώνιζα γιὰ νῆρῃ ὁ πατέρας μου, ἀπαντᾷ ἐκείνη.

—Διάβολε! Κι' ἐγὼ πού νόμιζα πὼς ὁ πατέρας σου λείπει σὲ ταξεῖδι!

—Πράγματι ταξεῖδεύει!... ἀπαντᾷ ἡ πνοηρὴ νῆα μὲ γλυκύτητα κι' ἐτοιμάζεται νὰ δεχτῇ τὸ φιλημα

Τὴ νύχτα:

—Τζῶρτζ, ρωτᾷ μὴ φλόαρη γυναῖκα τὸν ἄνδρα τῆς. Εἶνε δὲ λα κλειστά;

—"Ὀλα, ἀγαπημένη μου, ἀπαντᾷ ὁ σύζυγος. Ἐκτός... ἀπὸ τὸ στόμα σου!

Ὁ λοχίας ρωτᾷ τοὺς ἄνδρας του:

—Νοιώθει κανένας σας ἀπὸ μουσικὴ;

"Ένας νεοσὺλλεκτος (ὑπερήφανο) —"Ἐγὼ κυρ' λοχίας!

Ὁ λοχίας:—Τότε νὰ πᾶς νὰ μεταφέρῃς τὸ πιάνο ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ συνταγματάρχου στὸ στρατηγεῖο, γιὰ τὴν αὐριανὴ γιορτῆ!...

"Ἐτσι λοιπόν; Ἡ γυναῖκα σου διάλεξε τὴ νῆα γραμματέα σου. Εἶνε ξανθὴ;

—"Ὀχι, φιλε μου! Εἶνε ἕνας νέος μελαγχροινός!...

Στὸ ὀδοντοιατρεῖο:

—Θὰ ὑπέφερες πολὺ, φιλε μου! Σ' ἄκουσα πού φώναζες.

—"ὦ! Δὲν φώναζα ἐγὼ! ἀλλὰ ὁ γιοτρός.

—Ὁ γιοτρός;

—Ναι. Τοῦ δάγκωσα τὸ δάχτυλο!...

—Ὁ γειτόνάς μου, ξέρετε, βρῆκε ἕνα πολὺ πρακτικὸ καὶ φθηνὸ τρόπο γιὰ νὰ σπουδᾷ τὰ ΔΙΔΥΜΑ παιδιὰ του.

—Πὼς αὐτό;

—Στέλνει τὸν ἕνα στὸ πρῶν στὸ σχολεῖο, καὶ τὸν ἄλλον τὸ ἀπόγευμα, καὶ πληρώνει μονάχα γιὰ ἕνα παιδί!

Ἡ σύζυγος:—Ὁ γιοτρός εἶπε πὼς μὸς χρειάζεται ἕνα τονωτικὸ, καὶ ζήτησε νὰ ἴδῃ τὴ γλώσσα μου.

—Θεέ μου! ἀπαντᾷ ὁ σύζυγος μὲ τρέμο. Ἐλπίζω νὰ μὴ σοῦ ἔβωσε τονωτικὸ γιὰ τὴ γλώσσα σου!

"Ένας πᾶτωρ ὁμιλεῖ στὸ κήρυμά του περὶ ἐγκρατείας.

—Παρατηρήσατε, λέγει, ποιοὶ ἔχουν τὸ χρῆμα; Οἱ ταβερνιάρηδες! Ποιὰ ἔχει τὰ ἀραιότερα γουναρικά; Ἡ γυναῖκα τοῦ ταβερνιάρῃ! Ποιοὶ ὀδεύουν τὰ περισσότερα χρήματα σὲ γλέντια καὶ λούσα; Ἡ οἰκογένεια τοῦ ταβερνιάρῃ! Κι' τώρα σὰς ἔρωτ: Ποιὸς τὰ πληρώνει ὅλ' αὐτὰ τὰ ἔξοδα; Ἐσεῖς! Μάλιστα! Γλεντοῦν καὶ ἀπολασθῆνουν τὴν πολυτέλεια μὲ τὰ χρήματα πού ἀφήνετε σὲς στὸ καμπίσι...

"Ένα μῆνα κατόπι, ἕνα ἀνδρόγυνο συναντᾷ τὸν πᾶτωρα στὸ δρόμο καὶ τὸν ἐγκρατεῖ γιὰ τίς πολυτίμες συμβουλές του.

—"Ἄ! λέγει ὁ πᾶτωρ, εἶμαι εὐτυχῆς πού παύσατε νὰ πίνετε!

—"ὦ! Δὲν πρόκειται γι' αὐτό! ἀπαντᾷ ὁ σύζυγος. Ἄλλὰ κατόπι ἀπ' ὅσα εἶπατε, ἀποφασίσαμε κι' ἀγοράσαμε ἕνα καμπίσι, καὶ τώρα κάνουμε χρυσὸς δουλειές!

Κόκκαλο ὁ πᾶτωρ.

—Ἀγαπημένη μου Τζιμ, λέγει τουφερά ἡ Μαίρη στὸν ἄνδρα τῆς ἕνα πουλάκι μὸς σφύριξε σ' αὐτὴ πὼς θὰ μὸς ἀγοράσῃς γιὰ τὴ γιορτὴ μου ἕνα μαργαριταρένιο περιδέραιο;

Κι' ὁ Τζιμ (μὴ ἀπάθεια):—Θᾶταν κανένας μπουφος, ἀγάπη μου. Κι' οἱ μπουφοὶ λένε πάντα βλακειές!...

Ὁ γιοτρός:—Ἐξακολουθεῖς νὰ πίνης; Δὲν σοῦ εἶπα πὼς κάθε ποτῆρι κρασί εἶνε κι' ἕνα καρφί γιὰ τὸ φέρετρό σου;

Ὁ μπεκρῆς:—Τὸ ἔβρω! Μὰ τί σημασία ἔχει ἂν μετὰ τὸ θάνατό μου, τὸ φέρετρο πού θὰ μὲ βάλουν, μοιάζει μὲ σκαντζόχοιρο ἀπὸ τὰ πολλὰ καρφιά!